

Szauer Ágoston

Bizalmasan

A lóherék közt rögzített asztal,
a körtefa árnya meg-meglepi,
néhány egyszerű holmi marasztal,
egy elképzelt élet díszletei.

Csak a háttér a változó képlet,
de minden így ér meg nyarat, telet.
Az üresen hagyott hintaszéket
illeti a legnagyobb tisztelet.

Kelemen Lajos

A „Kis versek” sorozatból

(Poszt)

forgatta a mesét Boccaccio, az övé
a közjátékok ideje volt,
ahogy a földobott vasfillér a naptól aranyszínt nyert,
szent lánykákból pillanatok alatt gyöngytyúk válhatott –
s ma, fiúk,
az üres nyelvtant pecsételni: ennyire futja?
az örök zárvány fölött a semmi réme tekereg, s más témában
visszaotal ugyancsak a semmire,
hogy kitakarja félarcotok; ez a siker? a király és köre,
meg a becsapott
harcosok, akiknek egy aszfaltrepedés is erődvonal,
de az ég szerelmére, kinek kiért,
mondjátok újra és újra ugyanazt: az nem mese,
mi rögtön az első szavánál véget ér – holott egyre burjánzik a történes –
helyi földlökések, távoli háborúk miatt
leng ki folyton a talaj a házatok alatt, de a precedens is viszonylagos,
s megérteni csak bölcs aggkor segít s a vég,
mely jöttékor korlátlan –
vagy átellenben Isten támogat, súgja is, hogy
biztosítva vagy, és tükrünkhöz térve vissza, fiúk,
akkor kell mesélni róla, mikor mindenáron néma akar lenni,
s a bátorságért nemhogy királyságot,
fogódzót sem ad
az égvilágon senki